

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ὁ Γράννης τοῦ Λευτέρη,
αὐτὰ τοῦ ἀναφέρει.

Τ' εἶν' ἐτοῦτα, Λευτεράκη, ποῦ μᾶς κάνεις κάθε λίγο ;
Μῶροχεται χωρὶς τ' ἀστεῖα ἀφ' τὸ κόμμα σου νὰ φύγω
γιατὶ δὲν ἀντέχω πιά
νὰ σὲ βλέπω νὰ θυμώνης καὶ ν' ἀφίνης τὰ κουπιά
μεσ' τὴν ὥρα π' ἀρχινᾶνε νὰ θολώνουν τὰ νερά.
Τὸ παρόκαμες Μεσσία. Κι' εἶναι δευτέρη φορὰ !

Πῶς ἐγκαταλείπεις ἔτσι τὴν Ἀρχὴ καὶ παρατάς
κι' ἐκ δευτέρου μεσ' τὸ δρόμο τὴν Ἀνόρθωσιν πετᾶς ;
Πῶς μισεύεις καὶ μ' ἀφίνεις πάλι δίχως ἀρχηγό
γιὰ νὰ χαίρῃς ὁ Δραγῶνας καὶ νὰ συγκινούμ' ἐγὼ ;
Ἄ! μ' αὐτὰ δὲν εἶν' ἀστεῖα ! Εἶν' ἀπόφασες σκληρῆς.
Οὐκ' ἀνδρὸς σοφοῦ, Λευτέρη, ν' ἀμαρτάνῃ δυὸ φορὲς !

Τ' εἶν' αὐτὲς ἡ παραιτήσεις κάθε λίγο καὶ λιγάκι ;
Σ' ἔπιασε τὸ καλοκαῖρι ὠρισμένως, Λευτεράκη,
κι' εἶπες λόγια στὸν ἀέρα δίχως νᾶχουμε δουλειά.
Εἶπες λόγια μεθυσμένα
καὶ μ' ἐξέθεσες κι' ἐμένα
ὅπως καὶ τὸ Βασιλῆά !

Ἔτσι κάνουν οἱ ἀνθρώποι οἱ σοφοὶ κι' οἱ γνωστικοὶ ;
Νὰ μὲ πέρνης κατ' ἐπεὶ γον νὰ μοῦ βάνης τὸ χαλί
καὶ στὰ ὄπλα ἐτοιμόνως γιὰ καυγᾶ νὰ μὲ κρατῇς
κι' αἰφνηδίνως νὰ σ' ἀκούω νὰ μοῦ λὲς πῶς παραιτεῖς ;
Τ' εἶν' ἐτοῦτα ποῦ μᾶς κάνεις ;
Τὶ ἐξάψεις εἶν' αὐταὶ ;
Οὐτ' ὁ γέρω Ντεληγιάννης
δὲν τῆς ἔλαβε ποτὲ !

Τὶ μὲ βγάνεις ἀποτόμως ἀπὸ τὴν οὐδετερότη
καὶ διὰ νυκτὸς μὲ πέρνεις καὶ μὲ κάνεις στρατιώτη
καὶ μὲ ντοῦρο τὸ κορμί σου
καὶ μ' ὀλόγητ' τὴν πυγμὴ σου
τὸ Σαββᾶν σιτραβοκιντᾶς,
κι' ὕστερα μ' ἀπαραιτᾶς ;
Μὴ μοῦ ξαναπῇς καθόλου περὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Αἵμου
μήτε καὶ γιὰ τὰ Στεγὰ.
Τώρα πλέον μὴ μᾶς χάσει τὸ γούστο τοῦ πολέμου
καὶ δὲν πᾶω πουνδινά.

Μέσ' τὴν ὥρα ποῦ ἐξηλθες μὲ σαράντα ἡλικίης
νὰ τρομάξῃς ταυτοχρόνως Βουλγαρίες καὶ Τουρκίαις,

μέσ' τὴν ὥρα ποῦ ἐσκέφθῃς ὁ μέγας σου ὁ νοῦς
νὰν τὰ βάλουμ' ἐν ἀνάγκῃ καὶ μὲ τὸ Ἀυτρογερομανοῦς,
κι' εἶχα πλέον σχηματίσει τὴν πεποίθησιν, Λευτέρη
πῶς ταχέως ἡ πυγμὴ σου μέσ' τὴ Βιέννη θὰ μὲ φέρῃ,
πάλι μὲ τὸ Βασιλέα πᾶς καὶ βρίσκεις διαφορῆς
καὶ παραίτησι τοῦ δίνεις
καὶ μονάχους μᾶς ἀφίνεις
μέσ' τῆς τόσες μας μεγάλες εὐτυχίαις καὶ χαρῆς !

Πῶς μ' ἀφίνεις μοναχόνε μεσ' τὸ χάος, μεσ' τὴ φοβικὴ ;
Μὰ κι' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους
τοὺς μπελάδες τοὺς μεγάλους,
τὶ θὰ κάμω τὸ Ἀγγλογάλλους
ποῦρθαν' σὴ Θεσσαλονίκῃ
καὶ μοῦ λένε μερικοὶ
πῶς τοῦ λόγου σου ἐγκαίρως τοὺς εἰσήγαγες ἐκεῖ ;

Τὸν ἐχάσαμε τὸ νοῦ μας κι' ἐσατίσαμε οἱ φτωχοὶ
ποῦ σὲ βλέπουμ' ἐν κινδύνῳ,
μὰ νὰ πέρνης, μὰ ν' ἀφίνης
ἀποτόμως τὴν Ἀρχή.
Κι' ἂν εἰς ὥρας, κὺρ Μεσσία,
ποῦμαστε σ' ἀπελπισία,
ἔρμῳ καὶ χωρὶς λεφτὰ,
ἐννοεῖς ν' μᾶς περάσῃς μὲ τὰ θαύματα αὐτὰ,
δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ κρύψω καθαρά στ' ὁμολογῶ
πῶς θαυματουργίαις τέτοιαις τὸ ἐκατάφερνα κι' ἐγὼ.

Ἄν δὲν τάχες μιλημένα
καθαρά μὲ τὸν Κουμπάρο,
τὶ μ' ἀσήκωσες ἐμένα
καὶ μ' ἐστέλιασες φαντάρο
δίχως νὰν' ἀκόμῃ ὥρα γιὰ ν' ἀνοίξουμε καυγᾶ ;
Τώρα, . . . ποῦ θὰ πᾶ νὰ δράσω
ἀφοῦ μ' ἔκαμες νὰ χάσω
τὸ καλάθι μὲ τ' αὐγά,
κι' εἴτε ἀπρομελετήτως εἴτε καὶ ἀπὸ σκοποῦ,
ἄνοιξες τὸ παρεῦθρι κι' ἔμπασες τὴν ἀλουτοῦ !

Ἄν ἀληθινὸς Μεσσίας γιὰ τὸ γένος λὲς πῶς εἶσαι,
διατὶ νὰ παραιτεῖσαι,
διατὶ ν' ἀποχωρεῖς ;
Κι' εἰς τοιαύτας περιστάσεις, μέσα στῆς Βουλῆς τὸ σῶμα,
διατὶ αὐτὸ τὸ στόμα
νὰ κρατήσῃς δὲν μπορεῖς !

Πᾶνε τὸ λοιπὸν χαμένα τόσα σχέδια τοῦ Κράτους ;
Κρίμα στὴ μεγάλη φούρια γιὰ νὰ μάσης ἐπιστράτους !
Κρίμα στὴ σπουδῇ, Λευτέρη
νὰ μᾶς πάρῃς χέρι, χέρι
νὰ μᾶς στείλῃς σὴν γιόρτα
Κρίμα τὴν ἐλπίδα βέβαιον καὶ μὴ πῆρες τὰ μουλάρια
καὶ τ' ἀλόγατα μαζί
καὶ δὲν ἀντάξῃς γιὰ τὸν ἄνθρωπον τὸ ζῆλ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Παντομίμες σὰν ἐτούτες,
δὲν τῆς εἶδα στὸν αἶώνα !

Κοίμα ποῦγες καὶ μπαμποῦτες
διὰ τ' ἀσφυξιογόνα.

Ἄλλ' ἐκείνες ἢ μπαμποῦτες, πρὶν ἀκόμα τῆς φορέσης,
μέθῃ σῶφεναν μεγάλη
κι' ἔγινε τὸ καρναβάλι
ποῦ σ' ἀνάγκασε νὰ πέσης !

Ποῖος σ' ἐβίασε, Μεσία, στὴ Βουλὴ νὰ δώσης λόγο
ποῦ θὰ πᾶς καὶ τί θὰ κάμης καὶ μὲ ποιὸν θὰ μῆψς σὲ τζόγο !
Διατὶ νὰ πῆς πῶς εἶσαι σύμμαχος κι' ἐσὺ τοῦ Τσάρου ;
Δὲν τὸ ξέρεις πῶς τὰ λόγια δὲν τ' ἀρέσουν τοῦ Κουμπάρου ;
Κι' ἀφοῦ ἔλαβες τὸ θάρρος,
θὰ στὸ πῶ καὶ μὴ πρὸς βάρος,
καὶ τὸν Κάιζερ ἀκόμα στὰς δηλώσεις ν' ἀναφέρης,
κάτσε τώρα νὰ γουδέρης
στὸ καράβι σου πλοιάρχους—οἷον θέαμα οἰκτρὸν—
Κόντε, Ράλλη καὶ Δραγούμη καὶ τὴ Γούνα τῶν Πατρῶν !

Ὁ Γράγγης κι' ὁ Μαρκῆς μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Μ.— Τὶ γεγονότα σοβαρὰ καὶ πλῆθμονὴ συμβάντων !
Γ.— Πῶς κρίνεις τὴν παραίτησιν τοῦ Γίγα πρῶτον πάντων ;
Μ.— Τὴν κρίνω λίαν εὐλογον. Πῶς θέλεις νὰ τὴν κρίνω ;
Ἐγὼ μονάχα δυστυχῶς δὲν ξέρω τί θὰ γίνω
ἂν κατεβοῦν οἱ Γερμανοὶ στὴν ἀπουκιάτου στρατά
κι' εὐρύνουν μέσ' στὸ σπῆτι μου κουμμένη τὴν Ἀντάτα.

Γ.— Πῶς κρίνεις τὰς ἐν τῇ Βουλῇ, τοῦ Γίγαντος δηλώσεις ;
Μ.— Μὰ τώρα μὴ ζητᾶς καὶ σὺ νὰν τὸ παραξυλώσης !
Ἐχει ἀρχὰς ὁ ἄνθρωπος π' ἀνέκαθεν πρὸς βεῦει
καὶ πόλεμον ὡς φαίνεται φιορὶ φιορὶ γυρεύει.
Τὸν Ἀγγλο ἔχει φίλο του καὶ σύμμαχο πιστόνε
καὶ δὲν χωνεύει Γερμανὸ οὔτε ζωγραφιστόνε.

Γ.— Τὴν ἔσφαλε· καὶ μὴ ζητᾶς νὰ τὸν υπερασπίσης.
Μ.— Καὶ σὺ μὲ τί δικαίωμα θὰ τὸν κατηγορήσης ;
Αὐτὸς ἔχει πεποῖθησιν ἂν πᾶς μὲ τὴν Ἀντάτα
πῶς ὠρισμένως θάρτουνε τὰ πράγματα χορτάτα,
ἐνῶ σὺ ποῦ προτιμᾶς τοὺς ἄλλους, βρὲ ζαγάρι,
ξεχάνεις πῶς θ' ἀξήνουνε κι' οἱ Τοῦρκοι κι' οἱ Βουλγάροι.

Γ.— Ἐγὼ ἐξ ἴσου, φίλε μου τοὺς ἔχω καὶ τοὺς δύο.
Γι' αὐτὸ καὶ ἤθελα νὰ ζῶ ἐν οὐδετέρῳ βίῳ
χωρὶς νὰ μὲ γυρεύουνε κάθε στιγμὴ φαντάρο
καὶ νὰ μοῦ κατασχέτουνε καὶ ἄλλο καὶ κάρρο.
Ἄς βγάλουνε τὰ μάτια τους ἢ αὐτοκατορίες.
Ἐμὲ νὰ μὴ μὲ πέρνουνε νὰ βγαίνω σὲ πορείες.
Δὲν ἔτυχε νὰ κοιμηθῇς ποτέ σου σὲ τσατῆρι
καὶ λὲς πῶς εἶν' ὁ πόλεμος κανένα ξεδοτῆρι.

Μ.— Ἐμαθα τ' εἶν' ὁ πόλεμος καὶ μὴ μοῦ τόνε θίγης.
Καὶ ὅμως μ' ὅσα καὶ νὰ λὲς δὲν θὰ τὸν ἀποφύγης.
Μανάχα τοὺς τὰ πράγματα θενάρτουνε σὲ θέσι
π' ὅπου νὰ γύρης καὶ νὰ πᾶς, τὸ λότε θὰ σοῦ πέση.
Γ.— Μ' ἀφοῦ μωρὲ, ἀνόητε, ὁ Βενιζέλος πάει,
τίνος πυγμὴ γιὰ πόλεμο θαρρεῖς πῶς θὰ χτυπή ;

Τώρα πῶς φορτώθηκα, Μαρκῆ, τὸν τολμητῆρα,
πελέμους δὲν θ' φοβηθῶ
καὶ γλήγορα θ' ἀπολυθῶ
ἀφ' τὴν ἐπιστρατεία.

Αὐτὸς ὁ Γίγας μοναχὰ μῶψησε τὸ τζιέρι
ποῦ μ' εἶχε μέσ' τ' ἀντίσκηνο χειμῶνα καλοκαίρι
κι' ἀνέκαθεν δὲν ἤθελε καθάλου νὰ μὲ βγάλῃ
μὲ ὅσους λόγους σοβαροὺς καὶ ἂν εἶχα ὑποβάλλει
μ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους πύχονες πολιτικούς· στὸ κρίτος
κι' ἢ Θεοτόκης ἄνεβῃ, ἢ Γούναρης, ἢ Στράτης
ἢ ὅποιον καὶ νὰ φέρουνε καινόσηνον κομματάκι,
οὔτε τὸν συλλογίζεται κανένας πῶς ὑπάρχει !

Μ.— Καὶ ὅμως, μ' ὅσα νὰ μοῦ λὲς, μένω μὲ τὴν ιδέα
πῶς ὁ Μεσίας, κύριε, τὰ δούλεψε σπουδαῖα.
Τὰ πράγματα φωνάζουνε. Πάρτα καὶ στάθμισέ τα
καὶ βλέπεις πῶς ἐγύρευε νὰ παίξῃ μὴ πασέτα,
π' ἂν ἤθελε πιτύχουμε νάρτουμε, Γιάννη, σῶτοι,
ἐσένανε θὰ σ' ἔστερνα στὴ Σόφια Δεσπότη
κι' ἐγὼ ποῦ σὰν καλόγηρος κοιμῶμαι στ' Ἀργοστόλι,
θᾶχα τὸ μεγαλείτερο χαρὲμι μέσ' τὴν Πόλι.

Γ.— Μ' ἂν ἦθε δὲν πιτύχουμε σ' εὐτῆνο τὸ παγκνίδι ;
Μ.— Καὶ τί θὰ ἔχανες, κουτὲ, ποῦσαι χαμένος ἤδη !
Μ' ὅση οὐδετερότητα κι' ἂν θέλῃς νὰ κρατήσης,
οὐ ῥάδιον μεταβαλεῖν διεστραμένους φύσεις.
Ἡ μείνης ἀμερόληπτος, ἢ πιάσης τὸ τουφέκι,
ὄρνια θὰ φᾶν τῆς σάρκες σου κι' ἐσὲ μωρὲ ζευζέκη
ὅπως καὶ κάθε ἀλλοῦνοῦ ποῦναι μικρὸς τὸ σῶμα
καὶ τοὺς μεγάλους ὄνυχας δὲν ἐνοίωσε ἀκόμα.

Γ.— Παραίτησε λοιπὸν αὐτὸς καὶ πάει στὴν εὐκὴ μας,
καὶ τῶρ' ἄς καμαρώσουμε τὴν Οἰκουμενική μας.
Στὴ νέα μας Κυβέρνησι ποῦν' ὁ Ζαῖμης πρῶτος
εἶν' ὅλα τ' ἀποσιγάρα τοῦ πρώην καθεστῶτος
Δραγούμη, Ράλλης, Γούναρης καὶ Κόντες ἐκ Κερκύρας
κι' ἄλλοι ποῦ τῶχ' ἢ κούτρα του νὰ κατεβάξῃ φθείρας !

Τῶν ἐθνικῶν ἀμαρτιῶν ὅλο, Μαρκῆ, τὸ βάρος
στὴ ῥάχι μας τὸ φόρτωσε καὶ πάλιν ὁ Κουμπάρος,
ἀλλὰ κι' αὐτὸ παρακαλῶ νὰ τ' ἀνεχθῇς, κολέα
ἐνεκα ποῦ ὀφείλουμε πολλὰ στὸ Βασίλειον
καὶ τὸ χατῆρι του κανεῖς δὲν πρέπει νὰ χαλάῃ
ἀφοῦ ἀπ' ὅλα τ' ἄδικα ἐκεῖνος μᾶς φυλάει.

Ἄς δοῦμε τώρα τί θὰ πῇ ὁ Γρέϋς κι' ἢ Ἀντάτα
μ' αὐτὴν τὴ νεοσύστατὴ τὴν ἀρχηγосαλάτα,
κι' ἄς περιμένωμεν, Μαρκῆ, βελτίωσιν μεγάλη
τώρα ποῦ μᾶς ἀνέλαβαν ὁ Κόντες μὲ τὸ Ράλλη
καὶ πάντες οἱ πολυειδῶς λαμπρύναντες τὴ χώρα,
θανόντες καὶ ψοφήσαντες καὶ ξαναζώντες τώρα.

Τὸ Γίγα λησιμονήσωμεν
καὶ δεῦτε προσκυνήσωμεν
τὸ νέον Ὑπουργεῖον
τὸ ἤδη συνιστάμενον ἐκ πάντων τῶν ἁγίων
πατέρων παντὸς κόμματος καὶ σπείρας καὶ οἰκίας
δρώσης εἰς τὰ μακάρια ἐδάφη τῆς Ἑλλάδος.

Παραίτησε ὁ ἄγιος κι' ἦρθ' Ὑπουργεῖον ἡμερον.
Χορεύσωμεν ἐπίστρατοι μετὰ Ζαῖμῃ σήμερον.
Κι' ὅσους τὸ ἔθνος ὑψηλοὺς σκοποὺς ἐπιδιώκει,
ζητήσωμεν τοῦ Κάιζερ πρεσβείας Θεοτόκη.
Μετὰ Δραγούμη σήμερον καὶ Γούναρη καὶ Ράλλη
δεῦτε διευθετήσωμεν τὸ ἐθνικὸ μας χάλι.

Εἰς τοὺς καιροὺς μας τοὺς κακοὺς,
μ' αὐτοὺς τοὺς Οἰκουμενικοὺς
ἄς οἰκονομηθῶμεν
ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς ξεφορτωθῶμεν.
Κι' ἀφοῦ τὸ θέλεις, Βασίλη, ἢ,
ἐμπρὸς ὀπίσω τὰ παλῆα
μοιραίως ἄς ἀρχίσωμεν.
Μ' αὐτοὺς ἄς συνεχίσωμεν
τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας
νῦν καὶ αἰεὶ κι' εἰς ἅπαντας τοὺς μέλλοντας αἰῶνας !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΝΕΑΣ ΑΙΕΤΟΥ

Προσφώνησις τῆς ἐκκλησίας, ὅπου ἐξεδόθη κατὰ τὴν
Ἐν κρίσει περιστάσει
πάλι νᾶμπετε σὲ δρᾶσι,
ἢ πατρίς σᾶς προσκαλεῖ.

Τρέξατε φοράδες κι' ἵπποι
καὶ κουράγιο μὴ σᾶς λείπη.
Ἡ πυγμὴ τοῦ Βενιζέλου ἐν θριάμβῳ ἀναζή.
Ἦγγικε πολέμων ὥρα,
προχωρεῖτε νικηφόρα
μὲ τὰ κάρρα σας μαζύ.

Νὰ ὁ Αἷμος, νὰ ἡ Θράκη
νὰ καὶ ἡ Βαλκανική.
Νικητὴ τὸ Λευτεράκη
νὰ μοῦ φέρετ' ἀπὸ κεῖ.
Ὡ μολάρια τιμημένα,
τρέξετ' ἀφηνιασμένα
καὶ μὲ δίχως χαλινούς.
Προχωρεῖτε μετὰ θάρρους·
καὶ κλωτσᾶτε τοὺς Βουλγάρους
καὶ τοὺς Αὐστρογερμανοὺς.

Τὶ καιροὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα αἰσιόδοχοι κι' ὠραῖοι !
Ἡ φοράδα τοῦ Μπελίσση πάει σύμμαχος τοῦ Γρεῦ.
Τὶ λαμπρὸ τὸ ῥιζικό μας !
Κάθε ἄλογο δικό μας
εἶτε μαῦρο ἢ ψαρό,
πάει νὰ ταχθῇ τρεχάτο στῆς Ἀντάτας τὸ πλευρό.
Δόξα καὶ τιμὴ στὰ ζῶα τὰ μικρὰ μετὰ μεγάλων
ποῦ θὰ πᾶ' νὰ πολεμήσουν στὸ πλευρὸ τῶν Ἀγγλογάλλων.

Τὶ πολύτιμα λαχεῖα
μᾶς λαχένουνε καὶ πάλι,
μὰ καὶ τὶ ἐπιτυχία
τῶν διπλωματῶν μεγάλη !
Ὅλα τ' ἄλογα τοῦ κάρρου
πάνε σύμμαχα τοῦ Τσάρου.
Κι' ἡ γαῖδοῦρα ποῦ πρσιμάτιες κουβαλεῖ τοῦ Φαρσινού,
πάει φίλη τῆς Ἀντάτας καὶ κατὰ τοῦ Γερμανοῦ.

Ὡ μολάρια
παλληκάρια
καὶ φοράδες ζηλευτὲς !
Δύσκολα θὰ ξανατύχουν εὐκαιρίες σὰν αὐτὲς,
ποῦ ὁ Ἀσκούϊθ νὰ βγαίνει μ' ὑποσχέσεις περισσὰς
νὰ γυρεῦν ἄρον, ἄρον, συμμαχία καὶ μ' ἐσᾶς.
Ὡ ἡμίονοι καὶ ὄνοι τῆς Ἑλλάδος τῆς κλεινῆς,
ποῦ ποτὲ νὰ φαντασθῆτε
πῶς μαζύ θ' ἀγωνισθῆτε
μὲ Ἰγγλέζους εὐγενεῖς
καὶ ν' ἀφήστε τὰ σαμάρια ποῦ σᾶς τρῶνε τὸ λαιμὸ
γιὰ νὰ σώσετε τὸν κόσμον ἀφ' τὸ Μιλιταρισμὸ !

Προσφιλῇ γενναῖα κτήνη, σύρτε κι' ὦρα σας καλὴ.
Σύρτε κτήνη μου τρεχάτα
σ' ἐποχὴ ποῦ ἡ Ἀντάτα
σᾶς 'πιθύμησε πολὺ,
καὶ προσέχτε τὴν ὁρὰ σας νὰ κρατήσετε ψηλὰ !
Κι' ἂν τὸν Χάμιλτων ἰδῆτε,
κι' ἀπὸ μένα νὰν τοῦ πῆτε
χαιρετίσματα πολλὰ.

Ὡ γαῖδοῦρα καὶ μολάρια καὶ πεφιλημένα κτήνη
ποῦ μοιραῖαι περιστάσεις σᾶς χαλοῦνε τὴν εἰρήνη !
Ἐν τῇ δράσει τῇ φοικώδει ἰσχυρῶν ἀνισορρόπων
κι' ἐν ἡμέραις ποῦ τὸ γένος τῶν μορῶν ἡμῶν ἀνθρώπων
λυσσαλέως πολεμᾷ,
τρέξετε καὶ σύρτε ὅπου μοῖρα βάσκανος σᾶς φέρει,
καὶ τιμῆστε τὸ Λευτερόν
ποῦ κι' ἐκεῖνος σᾶς τιμᾷ,
κι' ἀφ' τὸ σταῦλο σας σᾶς πέρνει
ζῶα ὅλως ἀφανῇ
καὶ στὸ Χάμιλτων σᾶς στέρνει
ὁ σῆχος σας νὰ φανῇ !

Μωρὲ ποῖος Κεφαλωνίτης τὸ 'περίμενε κι' αὐτὸ,
πῶς ἡμέρα θ' ἀνατείλῃ

τὸ μολάρι του νὰ στείλῃ
στὸν ἰγγλέζικο στρατὸ !
Μωρὲ τίνος πατριώτῃ τὸ ἐχώραε ὁ νοῦς
πῶς θὰ πάῃ τ' ἄλογο του νὰ κλωτσᾷ γερμανοὺς !
Κι' ὅμως φίλτατά μου κτήνη,
ὅλα τώρα ἔχουν γίνει
παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ
καὶ προπάντων ὅταν ταῦτα Βενιζέλος μελετᾷ !

Προσφιλῇ γενναῖα κτήνη, ἐκστράτευσете καὶ σεῖς
ὅπου θὰ σᾶς πῇ ὁ μέγας τῆς Ἑλλάδος Μωῦσῆς
ποῦ ἡ ἐνδοξὸς καὶ αὐθις ἀνατέλλει ἐποχὴ του.
Σύρτε, κτήνη, στὴν εὐχὴ του.
Καὶ πρσεβείαις τοῦ Μεσσία,
ἄμποτε ἡ παρουσία
τῶν ἐλληνικῶν κτηνῶν,
τάχιστα νὰ ταπεινώσῃ τὴν ὀφρὺν τῶν γερμανῶν !

(Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει
γιὰ νὰ πῇ μὲ πούλιον κέφι)

Κτήνη ἄλτ ! Μὴν προχωρεῖτε ! Στῆτε μετὰ προσοχῆς !
Ὁ Μεσσίας ἀποτόμως παρητήθη τῆς Ἀρχῆς.
Πρὶν σᾶς στείλῃ στὴν ἀγκάρια
ἔπρεσε μαλλιά κουβάρια
στὴν αὐλὴ τοῦ Βασιλεῖα,
καὶ πρὸς τὸ παρὸν, μολάρια,
θὰ γλυτώστε τὸ μπελιά.
Τώρα μὴ φοβᾶστε Τοῦρκο μήτε καὶ τὸ Γερμανὸ,
παρὰ ξέγνοιастα νὰ τρώτε τοῦ Ζαῖμη τὸ σανὸ.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Ὁ γαῖδαρος ἐπῆνε
μὲ τ' ἄλεσμα στὸ μύλο
κι' ἀφέντης του τὸν κένταε
πίσωθε μὲ τὸ ξύλο.

Ἀργεσκουνώντας τὴν ὁρὰ,
ἔκανε σκέψι πονηρὰ
κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του,
(ἐπικροτῶν τὰς σκέψεις του
διὰ τοῦ πσινοῦ του.)

«Θὰ φτιάσω στὸν ἀφέντη μου
δουλειὰ πολὺ μεγάλη.
Στὸ μύλο μὲ μὲν φθάσουμε
καὶ τ' ἄλεσμα μοῦ θ' ἀλλάξω,
ὥς ποῦ αὐτὸς τὸ γένημα
στὴ σκάφη γιὰ ν' ἀδιάσῃ,
ἐγὼ χαζὶ ἐν ταῦτῳ
ἀπόξου θὰν τοῦ πεταχτῶ.
νὰ μὴ μὲ ξανακιάσῃ !

«Καὶ νὰν τ' ἀφήσω φεύγοντας
μονάχα τ' ἀφεντὸς μου
ἅπαντα τὰ ἄ ε ρ ι α
ποῦ βρίσκονται ἐντὸς μου.»

Μ' ἀφέντης του ἀγανακτῶν
γιὰ τὴν ἀναίδειά του,
καὶ διεσδύων ὅπως οὖν
μέσα στὰ σχέδιά του,
ἐξ ἀντιθέτου πάλι,
ἔκανε σκέψι ἄλλη.

Φθάνουν στὸ μύλο·
ἄνοιξε ὁ μολωνὰς τὴν πόρτα.
Ὁ γαῖδαρος κρατεῖ τ' αὐτιά
ἀκίνητα κι' ὀλόρτα.

Ἐφθασ' ἡ κρίσιμος στιγμὴ·
πλὴν φεῦ ! Πᾶν' οἱ λογαριασμοὶ
κι' ἡ σκέψις του ἡ τόση.
Τὸν ἔδεσ' ὁ ἀφέντης του.
προτὸν τὸν ἔξορσεν

Τὰ ἴδια κι' ἀπαράλλατα
τοῦ γαῖδαρος ἡ κτήνη
κι' ἡ Βουλγαρία τῆς παλῆς
τώρα μὲ τὸν ἄλτ

X.

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΡΙΜΝΕΣ

ΠΕΙΝΑ

Πεῖνα καὶ τῶν γονέων
θερίζει τ' Ἀργοστόλι.
ψωμί δὲν εἶναι πλέον
καὶ θὰ πεθάνουμ' ὅλοι.
Μὲ πίτουρα καὶ χῶμα
λίγο ψωμάκι πῆνονν,
ποῦ μὲ μπιλιέτο ἀνόμα
κι' ἐκεῖνο δὲν σοῦ δίνουν.
Καράβι ἀπὸ τὴν Πάτρα
λέν' ἔρχεται μὲ στάρι,
νᾶταν κι' ἀπ' τὴ Σουμάτρα
θὰ εἶχε ἀριβάρει !
Καὶ ἂν αὐτὸ θὰ φθάσῃ
ὅστερ' ἀπ' τὴ Λευτέρρα,
ποῖος κόλλυβα θὰ βράσῃ
σὲ τόσους ἐδωπέρα ;
Στὴ νῆσο π' ἀφθονία
εἶναι χρυσοῦ μεγάλη,
ποῖα μοῖρας εἰρωνεία
μὲ πείνας τέτοιο χάλι !

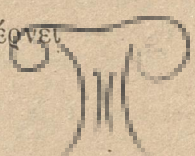
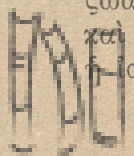
ΠΕΙΣΜΑ ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ

Τοῦ σερ Γκρέϋ,
σὰν κορέοι
αἶμα πίνουσι οἱ Βουλγάροι,
κι' αὐτὸς λέει, τοῦ νάνουν...χαρὶ !
Τοὺς χαϊδεύει
καὶ γυρεῖ
τὴν πιστὴ τους τὴ φιλία !
κι' ὅλο τρώει ... κοροϊδία.
Τοῦ λέν' τόσοι
π' ἔχουν γνῶσι,
σὲ Βουλγάρους μὴν ἐλπίζεις
εἶν' ἐχθροὶ κι' ἀλλοιθωρίζεις.
Ἐπιμένει
παντὶ σθένει
κι' ἐνῶ μάτι τῶχουν βγάλλῃ,
ἀ π τ ἡ ν ἐχθρὰν θέλει κι' ἄλλῃ !
Σὲ νομμάτι
τ' ἄλλο μάτι
σὰν τοῦ βγάλουνε, θὰ λέῃ:
ἐχθρὰ περὶ δὲν βλέπει ὁ Γκρέϋ !

CHEF

Η ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

Ἡ κουκλίτσα, ἡ κουκλίτσα
μὲ τὴν μύση τὴν ἑλπίδα
κόσμοι τὴν παλαβῶναι
Πῶς κουνιέται, πῶς λιγόνι !
τὴ θανμάζω
ἐκαστὴν κέρισσῃ,
ἀλλὰ μάταια παλαίω.
Γίνομ' ἀλουποῦ καὶ λέω
ὅτι ὁμφανες εἰσὶ !

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΕΚΔΟΣΤΕΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΔΟΣΤΕΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΚΔΟΣΤΕΙΑ

